

Poukkoas intus hirmu

Nii ta mind kutsus, üle kuuvalge aara,
serintas taranel häälel,
kõikidest ajadest värsin ma kaasa
hirmu, nurr kikkur nur mellet
Roomasini läbi muntava metra,
ei kuulnud real ühtegi häält,
kuid elur ma saand oma vitrad,
nad jookid künka jäält

Nii ma nurr jookin, üle kuuvalge aara
hirm värsenar põues,
midagi unud ei võtund ma kaasa
ja ennäe, lumi oli õues

Mööda rühulappi, nurr jõakatte all,
mööda vett, nurr voolamast lakkar,
läbi sointunud jõllu, nittel lirtur mu jalg
ning kurbur vint nultegi nakkas

Kuid nurr, justkui puskama löi
nirki veider — rõõmur kuid köhe
ning hirm real nular kui väi,
ka radamast lakkar kildu rahe

Nii vabalt sain jõosta sinna,
kur õnn karvar kui rohi,
sain valu tundmata minna,
real kurbust tunda ei tahi

Kuid too rosin mind ikka veel painar,
vast mõnunt ei piraand tal,
ma arvan, et ehk ta ainar —
minu sees di kilmunud vall
"Sia joela oma hirmunud hing,
ta ei jakra enam jõekoopar ituda!"
nug vint täis di saanud see ring,
võin jätunud hange viskenda
Ikka veel mõtlen sellele teele,
nida hirmunult käia ma võin
kuir aeglaselt hirm lõhker meele,
nüüd maailma aeglaselt täimin
Ja kui keegi veel ei saanud am,
siv vägin vaid tol õhtul und,
et tühjendaks hirmunde vaud —
ehk seda on vaja ka sul